

Ὁ χαριετισμός τοῦ Βασιλέως διερχομένου διὰ μέσου τοῦ στρατοῦ του, ὅστις ἐπευφημεῖ ἐνθουσιωδῶς τὸν θριαμβευτὴν, εἶνε πίναξ, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀλλεῖται ἡ ψυχὴ αὐτοῦ τοῦ ἔθνους. Ὁ Βασιλεὺς ἐδῶ εἶνε περισσότερο ἐπιτυχημένος ἢ εἰς τὸν μέγαν κεντρικὸν πίνακα. Οἱ στρατιῶται — νικηταί, οἱ τραυματῖαι, σπεύδον νὰ χαριετίσουν τὸν βασιλέα, ὅστις στοργικῶς ἀντιχαριετᾷ. Ὁ πίναξ αὐτὸς ἀπαθανατίζει τὸν ἀρραδῶνα τῆς ἀρχῆς μεταξὺ ἀρχηγοῦ καὶ στρατοῦ ἀλληλεγγύης, περὶ οὗ ὁ στρατηλάτης ὠμίλησεν ἥδη. Οἱ στρατιῶται τὸν χαριετοῦν ἄλλοι μὲ τὸ πιλίκιον, ἄλλοι ὑψώνοντες τὰ ὅπλα καὶ ἕνας ἀπὸ τοῦ φορέου ἀκόμη. Ἡ γοργόνη ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος Ὑψηλάντου.

Εἰς τὸ κέντρον τῆς αἰθούσης ἐν περιόπτῳ θέσει δεσπόζει μεγάλη προσωπογραφία τοῦ Βασιλέως. Μαντεύεται ὅτι διέρχεται διὰ μέσου τοῦ στρατοῦ, βαίνων κατὰ τοῦ ἔχθρου. Ὁ fondo χρησιμεύει ὑπερύψηλον ἀπὸ τομον ὅρος, ἡ σκιὰ τοῦ ὁποίου ἀντιτίθεται εἰς τὸ ὠραῖον κυανὸν τοῦ οὐρανοῦ. Ὁπισθεν τοῦ Βασιλέως διακρίνονται ἔριπποι οἱ υἱοὶ του καὶ τὸ σῆμα τοῦ ἀρχιστρατήγου. Χαμὰ εἶνε ἐρριμένα εἰς κάλυξ ὀδίδος παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἵππου καὶ ἐν Βουλγαρικὸν πιλίκιον. Ἡ αὐστηρὰ κριτικὴ εὐρίσκει ὅτι τὸ ἔργον εἶνε κουρασμένον, κατὰ τὴν ζωγραφικὴν φράσιν, ἔχει μειονεκτήματα τινὰ, τὰ ὁποῖα ἐξαφανίζονται εἰς τὸν προαναφερθέντα μικροτέρῳ διαστάσεων, ἀλλὰ συνθετικώτερον πίνακα τοῦ Βασιλέως ἀνευφημουμένου. Εἰς τὸν

μεγάλον πίνακα ὁ Βασιλεὺς φαίνεται προοπτικῶς νεανικώτερος καὶ ισχνότερος ἀπ' ὅ,τι εἶνε. Ἀλλὰ πάντοτε ἔχει τὸ ὕψος τοῦ νικηφόρου στρατηλάτου.

Εἰς τὴν εἰκόνα αὐτὴν τεχνικῶς εἶνε ἔξοχος ὁ ἵππος, ἀντάξιός ἐνός νικητοῦ, θυμοειδής, πολεμοχαρής, ὑπερῆφανος διὰ τὸν ἐνδοξον ἀναβάτην. Τὸν πίνακα αὐτὸν ἠγόρασαν δι' ἐράνων οἱ Λάκωνες ἵνα τὸν προσφέρουν εἰς τὸν Βασιλέα, ὅστις φέρει καὶ τὸν τίτλον τοῦ Δουκὸς τῆς Σπάρτης.

Ἄλλα ἔργα εἶνε, παραλλήλῃ ἢ ἀντιγραφὰ διαβάσειως πυροβολικοῦ, σκοποῖ, εἰς σαλπικτῆς τοῦ πεζικοῦ (ἀγορασθεῖς ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος Νικολάου), ἐν κινητὸν ἐν ὑπαίθρῳ νοστομεῖον μὲ ἱατρὸν ἐγχειρίζοντα, ἐνῶ οἱ τραυματῖαι καθήμενοι ἀναμένουν τὴν σειρὰν των, τὸ δὲ χῶμα καλύπτεται ἀπὸ ματωμένα βαμβάκια, ἀγορασθὲν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, ὡς καὶ ἡ διέλευσις τραυματιῶν μετὰ τὴν μάχην τοῦ Σιμιτλῆ, ὁ Βασιλεὺς συνομιλῶν μετὰ τοῦ ἐπιτελάρχου (ἀγορασθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Βαρειαδάκη), τὸ στρατηγεῖον εἰς Λυδολύβον, προσωπογραφία ὑπὸ σμίκρυνσιν τοῦ Βασιλέως, — τὰ πλεῖστα τούτων εἰργασμένα μὲ gouache (ὕδροκομμογραφία) — καὶ εἰς εὐζωνος ἐκπνέων, ὅστις ἐπεκρίθη ὑπὸ τινων διὰ τὸν ἀφύσικον τρόπον τοῦ θνήσκειν. Δημοσιεύει ἡ «Πινακοθήκη» τὴν εἰκόνα, ἵνα κρίνουν οἱ ἀναγνώσται.

ΦΙΛΟΤΕΧΝΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΙΑΒΟΛΕΜΕΝΟΣ ἄνθρωπος ὁ Ρωμῆς.

Δὲν ὑπάρχει γωνία τῆς γῆς, δὲν ὑπάρχει ἐργασία ποῦ νὰ μὴ ἔχει χῶσθ, ποῦ νὰ μὴ διακρίνεται μάλιστα. Οἱ τραπεζῖται, οἱ ἐπιστήμονες, οἱ ἱατροί, οἱ ζωγράφοι, παντοῦ τιμρὺν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τὴν Ἑλλάδα. Νὰ σὰς ἀναγέρω ὀνόματα; Τὸ θεωρῶ περιττόν! Τοὺς ξεύ-

ρετε. Μὰ τώρα μέσα εἰς τὴν πλειάδα αὐτὴν ἐμφανίζεται ἕνας νέος καλλιτέχνης, ὁ ὁποῖος μέλλει νὰ τιμήσῃ, ὅπω; ὁ Ἀποστόλου ἄλλους, τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸ τραγοῦδί του. Εἶνε νέος. Πιθανὸν μάλιστα νὰ μὴ γνωρίζετε τὸ ὄνομά του. Ἀλλὰ θὰ τὸ μάθετε πολὺ γρήγορα, ὅταν πλέον θὰ ἔχη ριζώσῃ τὸ ὄνομά του εἰς τὴν Εὐρώπην. Διότι ἔτσι συμβαίνει πάντοτε. Οἱ Ἕλληνες συνηθίζουσιν νὰ μανθάνουν καὶ θαυμάζουσιν τοὺς πατριώτας των, ἀφοῦ τοὺς τὸ ὑποδείξουν οἱ ξένοι.

Ὁ νέος λοιπὸν καλλιτέχνης ὀνομάζεται Θέμος Ἀμούργης. Εἶνε νέος ἀκόμη, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ εἶνε γνωστὸς εἰς τὴν Εὐρώπην. Τώρα εὐρίσκεται εἰς τὸ Λονδίνον, ὅπου τραγοῦδεῖ εἰς τὰ Κονσέρτα τοῦ Ἀλμπέρτ Χωλλ, τοῦ μεγαλειτέρου θεάτρου συναυλιῶν τοῦ κόσμου.

Κατάγεται ἀπὸ τὴν Κεφαλληνίαν καὶ ἀπὸ μίαν τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν. Πρὸ ἐπταετίας περίπου ἦλθε στὸ Παρίσι νὰ σπουδάζῃ μηχανικῶς καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσας τὰς σπουδὰς του ἀνεκάλυψεν, ὅτι εἶχε στὸν λάρυγγά του ἐν μεταλλεῖον θαυτόν. Ἀφῆκε λοιπὸν τὴν μηχανὴν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ Βελγικὸν Κονσέρβατόριον, ὅπου τὸ πρῶτον ἔτος ἀμέσως εἰς τὰς ἐξετάσεις

ἐπῆρε τὸ πρῶτον βραβεῖον, πρῶτον τὸ ὁποῖον ἀπὸ τριάκοντα ἑτῶν δὲν συνέβη παρὰ εἰς τὸν περίφημον σημερινὸν τενόρον τῆς Ὀπερας τῶν Παρισίων, τὸν Νοτὲ καὶ εἰς τὸν νεαρὸν Ἀμούργην.

Ἡ φωνὴ του εἶνε ὄχι μόνον δυνατὴ, ἀλλὰ καὶ γλυκεῖα. Πέρυσι ἐπρόκειτο νὰ προσληθῇ ὡς πρῶτος βαρύτονος εἰς τὴν Ὀπεραν τοῦ Χαμέρστελ τὴν ὁποίαν ἀνῆγειρεν ἐν Λονδίῳ εἰς διάσημος Ἀμερικανὸς θεατρῶνης καὶ ἡ ὁποία ἐμελλε νὰ κλείσῃ πτωχεύσασα. Ἀλλ' ὁ Ἀμούργης δὲν ἔμεινε χωρὶς ἐργασίαν. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εἰς τὸ Βέλγιον, εἰς τὴν Γαλλίαν διεκρίθη μέχρι τοῦδε εἰς διάφορα κονσέρτα. Πρὸ ὀλίγων ἀκρόμας ἡμερῶν τὸν ἔχειροκροτήσαμεν εἰς τὴν διάλεξιν τῆς «Γκρέτσια» ὅπου ἐτραγοῦδῃσεν τὸν «Γέρω Δῆμος» καὶ μίαν ὠραιοτάτην Ἑλληνικὴν βαρκαρόλιν. Τὸ ἀκροατήριον ἔμεινε γοητευμένον.

Ὁ Ἀμούργης ἔχει ἕνα ἐλάττωμα. Εἶνε μετριώφρων, δὲν ἀρέσκεται εἰς τὴν ρεκλάμαν καὶ θέλει νὰ περιμείνῃ ὅπως τὰ πράγματα τὸν ἐπιβάλλουν, ὅπως ἡ ἀξία του τὸν καταστήσῃ γνωστὸν. Γνωρίζω, ὅτι θὰ στενοχωρηθῇ καὶ θὰ κοκκινήσῃ ἅμα διαβάσῃ τὰς γραμμάς μου αὐτάς, μὲ τὰς ὁποίας τὸν ἀνασύρω ἀπὸ τὴν σιγὴν εἰς τὴν ὁποίαν ἀρέσκεται νὰ ζῇ μελετῶν, καλλιεργῶν καὶ τελειοποιῶν τὴν θαυμασίαν φωνὴν του. Ἀλλὰ νομίζω, ὅτι ἐξετέλεσα ἕνα καθήκον. Διότι εἶνε εὐχάριστον ὅταν πρόκειται νὰ γράψῃ κανεὶς περὶ συμπατριωτῶν του διακρινομένων εἰς τὸ ἐξωτερικὸν νὰ τὸ πράττῃ χωρὶς νὰ ἀναγκάζεται νὰ ἐξογκῶν καὶ ἀλλοιῶν, ὅπως συμβαίνει πάντοτε δυστυχῶς, τὴν ἀλήθειαν.

Διὰ τὸν Ἀμούργην τὸ ἔργον μου ἦτο εὐκόλον. Διότι δὲν εἶχα παρὰ νὰ γράψω τὴν ἀλήθειαν.

Παρίσι

Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ